

Publicerad 2005-11-19 12:12 av Cassius Clay

Don't want no whores on eight avenue, cause tonight I'm gonna be with you>>>

Kevin Rowland

Jag är en förlorad djävul, ett jävla popvrak. Haha. Jag är s?jävla förlorad, s?ge mig en blandskiva med tyst musik s?ska jag lägga mig raklång i sängen och begrava drömmarna under en kudde full av svett & blod, tårar - och Tindersticks blev alltid anledningen att stänga sovrumsfönstret och veva ner persiennerna, stänga dörren extra hårt, och trycka p?repeat-knappen till den gick av; istället för att spränga bort någonting, spränga det som rör sig, spränga det som står still. S?ge mig ett 6-pack LUCKY STAR, bread & love, sprit, och lite BEAT, svart kaffe, och jag ska krossa spegeln med en käftsmall. En käftsmall, som rätten till existens bara finns i ögonblicket man förbrukar den.

Ett indiefinger i röven p?alla dom som tvekade, p?alla dom som inte stod upp när alla andra föll, p?alla dom som inte dansade när DJ'n spelade TEENAGE KICKS och natten när Phil Spector bodde i våran bandare i en källarvaning p?2:a långgatan och röken strömmade ut ur fönsterrutorna fulla med spindelnät, och några armvev åt motsatt håll blev en enda lång protest mot alla dom som låg och sov, för ett jobb imon, en väckarklocka, och fabrikernas gråa väggar är lika kalla som Sibirien, ölen skummade i odiskade glas och disken skramlade p?hög frekvens men vi brydde oss inte ett piss - vi satte bara fingret i luften - motluften - och jag har flytit motströms sen vi festade - och bokstaverade varenda verb som alltid betydde någonting - varenda oskriven lag om att vara här men inte räcka till - och allting verkade s?långt bort - som skoltaket och brandstegen upp till kaklet och tegelplattorna i rött - och nedanför gick folket förbi som döda spöken i en annan värld och pappersflygplanen cirklade som B-52:or i ett krig där ingen vann och varför låg inte alla ner och sjöng med den dagen 1979 när Joy Division släppte Unknown pleasures och Ian Curtis blick vände allt upp och ner med ord som förkunnade att allt tar slut en gång men det är inte över än - s?tog jag din hand och sjöng en jävla sång om friheten som aldrig betytt någonting mer än en kopp kaffe och ett paket cigaretter p?en fransk balkong i utkanten av stan och utsikten över lyktorna p?cykelvägen och folket som alltid höll varandra hand i hand och tittade p?mig som om jag äldre nu - jag är inte äldre nu - jag är bara starkare - för jag vet - som alla andra vet - egentligen - att alla andas ut en sista gång, även du, även jag. S?tagga ner och ta pendeln ut ur stan, klottra ner din jävla livshistoria p?sätet längst bak och en penna i tusch har alltid sagt mer sanningar än raderna i det nya testamentet, och dansa åt dom som tror dom vet. Håna dom. Spotta p?dom. Stena dom, som Dean bara stole cars for the joyrides, är vi som Bonnie & Clyde för man kan se samma stjärnor tindra genom gallret från en fängelsecell som barfota p?en öppna äng. Det här är vår värld. Ett dansgolv, och tv?vingliga ben. Lite obalans och dörrvakters tysta hån. Ge mig någonting som betyder någonting, en hammare, ett gevär, ett finger i röven, en blandskiva med Nessun Dorma - s?ska jag döda dom. S?ska jag döda dom.

Jag vill göra
revolution mot
någonting för bara
det jag hatar betyder

nagonting
sla ner mig
och jag ska berätta
vad jag ser

en stad av freaks
och sota flickor

på ett torg står
15 blinda män
och putsar skor
en kille med
CP ligger på rygg
på gatan och
har CP-ryck
bredvid ligger
en hatt med några
mynt och hur ska
han bara den hatten
hem

några pojkar med
vattenhuvuden
ligger i en sång
och tittar upp
mot himmelen

en flicka bär
sin lillasyster

och människor
utan ben sträcker
fram sina händer
för ett mynt och
lite knark

det är en spökstad
som lever
en spökstad som
vill bort härifrån

en varld av raketer
dar bara askan
berattar hur vi
mar

det ar en masslakt
vi borde masslaktas
och pa vaggen
hangs svartvita
bilder upp och arnejackor
fran ett krig
som pagar an

pa dator nummer 54
i ett rokigt rum
skriver jag ner
det jag ser
och tror att
det ar over sen

ikvall ska vi dricka
ol pa en bar
med biljardbord
och jag hinner
aldrig lasa era
mail

for upptagen
med att rensa
upp skiten efter
dom som
invaderar det
jag tog over
och skriver ner
det jag ser
maste jag gora
allting till mitt
for att lamna over
det till dom
behovande och
dom som inte

vet

for dom som
alltid pastar

dom som alltid
intygar att
vi maste vara
pa samma niva
som sakerna
vi informerar om

jag ar ingenting

sa kom hit
och alska mig

Dom enda latarna ar dom som man kan luta sig tillbaka till och se hur allting hor ihop, hur allting sitter tillsammans, och ror sig i samma dans, och plotsligt betyder tavlorna pa vaggen nagonting och statyerna pa gatan sjunger med och forsoker saga nagonting och man behover inte forsta nagonting, annat an att varlden ar full av toner som aldrig hors och att dansen inte ar nagot annat an en imitation av tystnaden.

Sa tar mannen vid bardisken handen ur fickan och ror ett finger genom rokringen for drommarna om att bli kvar, dagen nar alla andra tog taget in till stan for att aldrig komma tillbaka igen. I angesten och kylan, brinner fantasierna som en fackla och en skarseld mot dom som drog och ar inte angesten bara ett satt att forsta, det ouppklarade, vad som hande, och vad som verkligen blev av.

Jag kommer ihag forsta gangen jag sag farsan grat; jag och min lillasyster satt i koksfonstret och ambulansen hade tagit min tvillingsyrra och mamma ivag och pa en skylt i stan hade nagon skrivit min farsas namn och jag hade precis lart mig lasa sa jag sag att det var akut, och farsan ledde oss hem, och sa att min syrra kanske fatt diabetes och gick tillbaka och ringde samtalet och jag och min lillasyster forsokte gora sax, pase, sten om hur allting skulle losa sig igen och vi skulle ata tacos pa lordagskvallarna och bakom husknuten pa gatan skulle vi se farsan for vi visste att han skulle komma dar och vi undrade om han skulle vara glad eller ledsen och vi vantade i tva timmar kanske, och stirrade mot husknuten utan att blinka, och farsan kom gaende med huvudet mot marken och forsokte halla tararna tillbaka som om han inte visste att vi sag och jag sa till min syster att farsan nog inte var glad och hon holl med och farsan kom in och sa att min syrra hade diabetes och slog armarna mot pannan som om det var hans fel och dom var pa sjukhuset och han gick in till sin sang och jag gick in till min sang och lade huvudet under tacket och tankte att allt var over nu, att allt tog slut igen, och att min tvillingsyrra inte skulle kunna ata godis mer sa varfor skulle jag gora det och nasta dag akte vi

till sjukhuset med två kassar kramdjur och mamma och min syrra var där och hon var glad och hade inte förstått någonting så vi så ingenting, och jag vågade inte se när hon tog sprutor och jag ångrar att jag inte gjorde det, för hennes skull, och min lillasyrra blev så avundsjuk på alla kramdjur så hon fick en vit elefant och döpte den till Rolf.

Och nätterna i Skottland och Manchester när Joy Divisions Transmission spelades som om den alltid funnits och Stone Roses blev rytmen till ett böljande hav av uppsträckta armar och knutna naver för drommarna om att leva 4-ever och bli älskade bara för en sekund, och svetten ringlades som regndroppar ner från varje avbruten horisont som hangde och vajade med telefonledningarna och kläderna på kladstrecken torkade i en ljummen havsbris.

Jag gillar dikterna som nästan rimmade, som om dom vet, men later orden spela ut sin roll, för att pulsen betyder mer, och hur man ska frigöra hjärtat utan att förbloda, tysta dom som pratar utan att skrika högt, slacka elden, utan att torka in. Älska utan att hata, putsa spegelbilden utan att spotta saliv, förlata utan att hana, leva utan att dö.

Du vet, en sån tjej som man följer efter i flera minuter bara för att hon går på, och vickar sina hofter som om hon agde gatan, agde oss, och när hon vänder sig om ser man att hon ser man att hon ser ut precis som en gadda.

Jag säljer mig själv på gatan, bit för bit, billig som en hora, till dom som ätit sig mätta på delikatesser. Och spottat ut kycklingben, utan att gnaga sönder dom först.

Lagg inte ditt liv i en poets händer, som kastar bort sitt liv. Med varje chans till revansch, och gör hämnden till en befrielse för kraften som aldrig racker till för orden som alltid balanserar vid ruinens brant.

Killen utan konsonanter förklarar vägen till bankomaten; står jag med naven full av kontanter och försöker förklara vägen därifrån. Hur vek jag är. För alla dom som vet. För alla dom som svar.

Jag gillar att se mig själv reflekteras i tagfonstret, som kontrast mot allt som åker förbi, att jag blir aldrig som dom. Jag blir aldrig som dom. Så rista in mitt namn i parkbankarna, så ska jag bränna sönder era ord med dynamit.

Behöver inga horor på andra långgatan, för i natt ska jag vara med dig.

Är jag rädd för att tappa sanningen, trots att jag inte ens bar på den; och kanske just därför.

Och gubben på tavlan i svart och vitt, är kanske mig, vad tänker han på, vad tänker han på, vad tittar han på, han verkar så jävla frånvarande. Bara det faktum att ingen verkar förstå, eller vara där, för oss närmare, mot landet utan namn och ångarna som brann.

Klockan tickar upp och ner för fiskarna att vinna, sina liv, tillbaka igen. Och jag behöver fiender för att vinna, tillbaka min egen spegelbild. Som mina fiender behöver spegelbilden i självförsvar.

Jag vill riva ner världen nu. Gör den till min. Till din och min. En mane tyst på morgonen, och en gata utan han. För bara pulsen betyder någonting och jag föddes under den 15 minuter långa brandsignalen när alla sprang ner i sina kallare och radion spelade The Clash. Knulla sönder varje anstalt, inhalera varje doktrin, jag ska riva sönder världen ikväll. För drommen om en morgondag.

Jag vaknade upp i en kufos till Tiny tears, full av whiskey och drömt av blod.

Vad har vi gjort för att förtjäna det här, slår jag igen dörren och öppnar boken för rätten att tänka samma tanke om och om igen. Är rätten att glomma av sina älskades namn. På en grav. Stava fel. Och stiga av. Bussen på fel sida av an.

Fall inte ner, på vägen upp. Man faller bara ner på vägen upp. Fall inte, om du inte behöver det. Men fall bara om du kan. Fall om du känner för det.

Hur kan man någonsin få något av Proust och säga hej då till drömmarna som betyder någonting, lämna kvar dom som besvarar breven om hur mycket du saknar dom. Och kommer du ihåg hur mycket vi älskade Kevin Rowland, den dagen när Lokko skrev en superlång intervju och Uncut hade en Dexy's-special, och dagarna då ballongerna från McDonalds var lika vackra som vildrosor vid vägens kant och vi tittade på Trainspotting för ett sätt att vara, och aldrig fastna hos folken som stod still, skitade ner våra skor med lera och gin för drömmarna om landerna i svart och vitt som aldrig fick plats på vykortens baksida och gränder ner till stränder, och vi skulle dikta upp den jävla världen, medan dom bokstaverade våra namn i himmelen. Kan den här sensationen få mig att känna mig som en riktig man, jag är ett svin och jag tycker om det, jag lämnar folk halva där andra börjar om igen och varvar mig själv i jakten efter friheten, och hoppar från lik till lik i en flod av blod, full av sår och kolik. Ge mig en hammare så ska jag spika upp mig själv på korset, och hosta blod över det som ligger under mig, och alltid bara varit radlös för att falla ner, så är det min tur nu, SA AR DET MIN TUR NU, jag har ingen skyldighet alls att vara snäll mot andra än mig själv och i spegelbilden står alltid en annan människa som säger ta ditt liv och bevara det som finns kvar, så måste jag slå mig fram till spegelbilden och resa mig upp i dimmorna och imman på glaset för att ens förstå att det är jag som står där, och hur fin jag är blir bara uppenbart i angesten för en morgondag där alla dom jag förnekat, förlorat, förnedrat, står på rad med vapen i sin hand, för att döda mig i tystnaden och kanske minns jag då, hur fina ni var, hur fina ni var, hela vägen från Louise till Katrin, kurragommakysningar i buskar som aldrig brann och fråga chans-lappar i mitten av gymnasiet, haha, jag har klottrat ner det jag sett för rätten att blunda och glomma av allt som skett, sprungit för rätten att sitta still och se dagarna snurra bort från mig, som en fiende, en ovan, ett odjur och en mardrom. Ge mig en spade, så ska jag grava en grav för alla oss -

TILLSAMMANS - sen kan ni suga mitt blod och dö av hunger och smärta för minnena av dagarna som försvann in i gatulyktors dunkla sken och stjärnhimlens spegelbild; har jag bara sett mitt ansikte reflekteras i den djupaste oceanen och i dom som älskade mig mest, som tunna tarar rullande från kind till kind. Sag inte hur fin jag är, det kommer döda mig. Jag behöver något som dödar mig för att överleva, en fiende. Ge mig

tystnaden, sa kan jag dansa mig full i panik. Fa feber, och borja leva igen.

Jag kommer ihag
nar jag var ett
barn och farsan
tog fram Sgt. Pepper\'s
Lonely Hearts Club
Band och stallde
in grammofonpiggen
som man staller
tillbaka klockan till
en annan tid och
sa det har ar varldens
basta lat och den
dagen surrade humlorna
och flugorna drack
upp mjolken som
katterna spillde ut

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cassius Clay med Poeter.se id #4792 innehar upphovsrätten